

LA “COMUNITAT CIENTÍFICA” I LA LLENGUA DE VALÈNCIA

Leopoldo Peñarroja Torrejón
Real Acadèmia de Cultura Valenciana

L'escrit titulat *¿El valenciano es catalán o es la evolución del latín vulgar del territorio?* (Marc Pons en *elnacional.cat* de 29-10-23) i espècies paregudes representen be la manipulació del relat sobre València i l'orige del valencià que circula en la galàxia educativa i propagandística de la nostra Comunitat. Un discurs que altera història, cultura i llengua dels valencians (les cacarejades “senyes d'identitat”) en quatre aspectes essencials: a) l'invent de paisatges històrics de ficció; b) les falsetats en sèrie; c) el silenci sobre el paradigma no coincident; i d) la fabricació d'autoritats. I, lo que resulta més inquietant, que hui admetria una part apreciable de docents, víctimes ells mateixos de decenis de llavat mental pels delegats de la Trola Catalana. Parem atenció.

“Balansiya / València, 9 de octubre de 1238. Hace 785 años. El rey catalanoaragonés Jaime I toma posesión de la ciudad andalusí de Balánsiya”, assevera Pons. Pero notem que ni Balánsiya ni València. Lo primer no és la forma que els arabòfons residuals donaven al nom de la ciutat, sino la transcripció en alifat de la forma romànica “València”, que sonava [Valénsia], com hui. L'escritura àrap no té “o” ni “e”; i “Balánsiya” era l'única representació factible. Tampoc descavalcà ací el “rei *catalanoaragonés*”. No existia. Sols Jaume I “rei d'Aragó, de València, de Mallorca, comte de Barcelona i Urgell ...”, com ell mateix s'intitula des de 1238. Lo de *catalanoaragonés*, dit d'un rei o d'una confederació, és una estafa històrica. Tampoc “ciudad *andalusí*”. A lo més, ciutat “d'Al-Àndalus” per a l'administració musulmana, ciutat d'Espanya per als regnes cristians, per als cristians del territori i, segurament, per a bona part dels conversos. Resumint, una ciutat d'arrel hispanovisigoda, com ho eren les de l'orient peninsular, de la Bètica, de la Lusitània o de la Carpetània, on no és cert que des de 711 solament hi haguera moros i llengua àrap. Hi havia cristians i us transversal del romanç per cristians, moros i conversos. ¿Cóm, si no, “porta de Borrell”, “carrer de Sant Vicent”, la Vilanova, Campanar, Trullar, Roseta, Figue-roles, Bounegre, Castelló, Llobregat, Montíver, Segó, Domeño, Finestrat, ... una inacabable geografia romànica, estaven vius a l'hora de la conquesta?

De tot açò, i de la manipulació de l'adjectiu de nisba “andalusí”, que no vol dir més que ‘propi o natural d'Al-Àndalus’, per certs arabistes i migevalistes pot escriure's una tesis (veja's al respecte el meu *Mozárabe y lenguas de España*, 73 ss.). Recapitulant: quatre mentires en una frase.

Pero l'autor, apòstol del supremacisme de lo de més amunt sobre el "país valencià", afig ademés una llista de "teories" —que aproximadament són les que el valencianet i la valencianeta interiorisen durant el seu itinerari formatiu—, considerades per ell "investigación académica aceptada por la comunidad científica internacional", per la "comunidad historiográfica" o per atres coleges invisibles, que, supostament, descarten tota investigació que s'aparte en una coma de les enrònies de Sanchis Guarnier, Fuster, Bramon, Guinot i demés inventors de la València catalana.

En definitiva, estem davant d'un Ministeri de la Veritat, segons el qual, no professar que sols els pobladors que se definien com a catalans en el s. XIII crearen la primera societat valenciana; que el 65 % dels 200.000 cristians que vivien en el regne valencià migeval eren d'orige i llengua catalans; que els cristians d'arrel llatinvisigoda de València parlaven àrap i foren exterminats a principis del s. XII; o que quan a la reconquesta (1238) no quedava ni una sílaba de la llengua romànica ancestral del territori, és un atreviment digne de condena. "Solo está en la mente de algunos fanáticos", diu el pobre Pons.

Clar és que ad esta "comunitat científica internacional" li passa com a "los Siete Niños de Écija": que "ni eran siete ni eran niños ni eran de Écija". Ni és comunitat, ni científica ni internacional, sino més be una idea - mascota que es trau a passejar tots els dies al servici del totalitarisme; incapaç de justificar la galeria d'invençions a que adés nos referíem. Tractarem de posar-les en evidència.